

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 15Csp/127/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8118207390
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eduard Valenčin
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2020:8118207390.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudcom JUDr. Eduardom Valenčinom v právnej veci žalobcu: žalobcu: U. Č., K.. XX.XX.XXXX, O. O. XX, XXX XX O., proti žalovanému: EOS KSI Slovensko, s.r.o. so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpený: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o. so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843, o zaplatenie 1.123,50 EUR s prísl., takto

rozhodol:

I. žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 851,61 EUR spolu s 5 % - tným ročným úrokom z omeškania od 16.05.2018 do zaplatenia z titulu vydania bezdôvodného obohatenia, v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku,

II. v prevyšujúcej časti ohľadom vydania bezdôvodného obohatenia žalobu z a m i e t a ,

III. žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 250 EUR z titulu primeraného finančného zadosťučinenia,

IV. v prevyšujúcej časti ohľadom primeraného finančného zadosťučinenia žalobu z a m i e t a ,

V. z a m i e t a žalobu z titulu náhrady škody vo výške 1.084,68 EUR,

VI. stranám sporu náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

1. Žalobou doručenou dňa 27.06.2018, po jej viacnásobnom rozšírení navrhol žalobca, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu sumu 1.123,50 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 59 EUR od 29.01.2009 do zaplatenia, zo sumy 30 EUR od 27.10.2010 do zaplatenia, zo sumy 40 EUR od 28.11.2010 do zaplatenia, zo sumy 70 EUR od 22.09.2011 do zaplatenia, zo sumy 70 EUR od 28.10.2011 do zaplatenia, zo sumy 70 EUR od 28.12.2011 do zaplatenia, zo sumy 70 EUR od 25.01.2012 do zaplatenia, zo sumy 70 EUR od 18.02.2012 do zaplatenia, zo sumy 70 EUR od 21.03.2012 do zaplatenia, zo sumy 70 EUR od 25.04.2012 do zaplatenia, zo sumy 70 EUR od 23.05.2012 do zaplatenia, zo sumy 70 EUR od 22.06.2012 do zaplatenia, zo sumy 70 EUR od 30.07.2012 do zaplatenia, zo sumy 70 EUR od 24.08.2012 do zaplatenia, zo sumy 70 EUR od 25.09.2012 do zaplatenia, zo sumy 70 EUR od 24.10.2012 do zaplatenia, zo sumy 84,50 EUR od 16.11.2012 do zaplatenia, sumu 20.000 EUR titulom primeraného finančného zadosťučinenia sumu, sumu vo výške 1.084,68 EUR titulom náhrady za stratu času, v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Sumu 1.123,50 EUR s príslušenstvom si žalobca uplatnil z titulu vydania bezdôvodného obohatenia, sumu 20.000 EUR z titulu primeraného finančného zadosťučinenia a sumu 1.084,68 EUR z titulu náhrady škody.

V súvislosti s bezdôvodným obohatením žalobca poukázal na to, že žalovaný mu zaslal splátkový kalendár zo dňa 12.09.2011, v rámci ktorého je úrok z omeškania vo výške 20,1 % ročne z istiny 236,24 EUR za dobu od 14.11.2006 do splatnosti poslednej splátky podľa tohto splátkového kalendára, pričom túto skutočnosť žalobca považuje za nekalú zmluvnú podmienku, a preto je neplatná od podpisu úverovej zmluvy. Žalobca taktiež poukázal na rozdielnosť špecifikácie istín, úrokov a nákladov na inkasné konanie uvedených vo výzvach, resp. listinách žalovaného.

2. Žalovaný vo svojom vyjadrení poukázal na to, že v danej veci neexistuje žiaden titul pre vydanie bezdôvodného obohatenia, a teoreticky pokiaľ by aj vzniklo bezdôvodné obohatenie, nárok je premlčaný. Zároveň poukázal na to, že žalobca znáša dôkazné bremeno ohľadom samotného predmetu konania, teda vydania bezdôvodného obohatenia a tiež nepreukázal zákonné predpoklady pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, ktoré navyše musí byť primerané a v tejto veci nárok žalobcu určite nespĺňa kritérium primeranosti. Žalovaný sa taktiež vyjadril, že pokiaľ žalobca namieta postúpenie pohľadávky, tak v takomto prípade má byť žaloba zamietnutá z dôvodu nedostatku vecnej pasívnej legitímácie, nakoľko v takomto prípade sa postupník považuje len za platobné miesto. V súvislosti s námietkou premlčania žalovaný špecifikoval, že už nepochybne uplynula 3 - ročná objektívna premlčacia lehota. V danom prípade žalobca nepreukázal úmysel žalovaného bezdôvodne sa obohatiť, preto nie je možné aplikovať 10 - ročnú premlčaciu lehotu. Žalovaný taktiež uviedol, že neuznáva nárok na náhradu škody a žalobu ako celok navrhol zamietnuť.

3. Z predložených listinných dôkazov, konkrétne z dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznání záväzku zo dňa 29.08.2011 vyplýva, že žalobca uznáva, čo do dôvodu a výšky záväzok voči veriteľovi, ktorý vznikol na základe zmluvy uzavretej s pôvodným veriteľom Tatra banka a.s., číslo zmluvy 674703 zo dňa 30.10.2003, pričom dlžná suma pozostáva z istiny vo výške 236,24 EUR. Kolónka náklady na inkasné konanie nie je vyplnená, je tam šikmá čiara, čo znamená, že tieto náklady neboli predmetom dohody a z dohody ďalej vyplýva, že predmetom dohody je príslušenstvo pohľadávky podľa zmluvy s tým, že príslušenstvo bude vyčíslené pri vystavení splátkového kalendára, resp. po zaplatení istiny a nákladov.

4. Žalobca v rámci podania zo dňa 21.02.2019 poukázal na to, že v splátkovom kalendári zo dňa 12.09.2011 je pri rozpise dlhu uvedené, že celková dlžná suma vo výške 994,50 EUR pozostáva okrem iného aj z úroku z omeškania vo výške 20,1 % ročne zo sumy 236,24 EUR za dobu od 14.11.2006 do zaplatenia, čiže dátum zročnosti celého dlhu bol 14.11.2006. Ďalej uviedol, že žalovaný si od tejto doby neuplatnil právo na súde, a to ani od dátumu 28.05.2007 - dohoda o úhrade pohľadávky v splátkach, (pozn. súdu: žalobca túto dohodu ale nepodpísal), preto žalobca vzniesol námietku premlčania vymáhania dlhu, a preto je aj dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznání záväzku zo dňa 29.08.2011 neplatná v celom rozsahu na základe premlčanej doby vymáhania dlhu.

V súvislosti so skutočnosťou, kedy sa prvý krát dozvedel o možnosti uplatniť bezdôvodné obohatenie žalobca poukázal na to, že dňa 25.04.2018 bol nahliadnuť do spisu v exekučnej veci a až následne doma po preštudovaní dokumentov zistil, že došlo k vedomému protizákonnému obohacovaniu sa žalovaného na úkor žalobcu a k poškodeniu majetku žalobcu, keď nevrátil späť peniaze žalobcovi, ani na jeho výzvu a následne podal žalobu (v danom prípade 27.06.2018).

Z tohto podania zároveň vyplýva, že keďže sa žalovaný nedomáhal vymáhania svojej pohľadávky súdnou cestou, a taktiež vzhľadom na rozdielne špecifikácie dlžných súm, je zrejmé, že žalovaný sa vedomo obohacoval na majetku žalobcu podvodom, preto sa žalobca domnieva, že má nárok aj na primerané finančné zadosťučinenie.

5. Podľa § 110 ods. 1 OZ, ak bolo právo priznané právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného orgánu, premlčuje sa za desať rokov odo dňa, keď sa malo podľa rozhodnutia plniť. Ak právo dlžník písomne uznal čo do dôvodu i výšky, premlčuje sa za desať rokov odo dňa, keď k uznaniu došlo; ak bola však v uznání uvedená lehota na plnenie, plynie premlčacia doba od uplynutia tejto lehoty.

Podľa § 558 OZ, ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní.

Podľa § 3 ods. 1 OZ, výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

Podľa § 39 OZ, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa § 37 ods. 1 OZ, právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

6. Súd sa v predmetnej veci zaoberal platnosťou dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznání záväzku, ktorú uzavreli účastníci dňa 29.08.2011 (ďalej len dohoda). Súd poukazuje na to, že predĺženie premlčacej lehoty v dôsledku uznania dlhu v zmysle § 110 ods. 1 OZ nemožno posudzovať oddelene od § 558 OZ zvlášť pri spotrebiteľských zmluvách. Pre platnosť tohto právneho úkonu - uznania dlhu sa v zmysle zákona, teda § 558 OZ vyžaduje vedomosť dlžníka o premlčaní dlhu v prípade, že dlh je už premlčaný. Platnosť uznania dlhu je potrebné vyhodnotiť aj v kontexte s princípom ochrany spotrebiteľa, ktorý je v spotrebiteľských právnych vzťahoch prioritný. Je potrebné vychádzať z toho, že neinformovanosť spotrebiteľa o dôsledkoch uznania spočívajúcich v predĺžení všeobecnej premlčacej lehoty z troch rokov na desať rokov a posunutí začiatku jej plynutia od splatnosti pohľadávky do uznania dlhu, nemôže byť na ujmu spotrebiteľa. Pre platnosť každého právneho úkonu sa vyžaduje (okrem iného) sloboda a vážnosť vôle (§ 37 ods. 1 OZ). Tá je výsledkom určitého psychického rozhodovacieho procesu. Uznanie dlhu je právnym úkonom a osoba, ktorá sa slobodne a vážne rozhodne pre tento právny úkon, má byť uzročená s podstatou daného právneho inštitútu a jeho dôsledkami. Aj keď vo všeobecnosti platí zásada „ignorantia iuris non excusat“ (neznalosť zákona neospravedlňuje) tento princíp je nepoužiteľný v spotrebiteľských právnych vzťah v neprospech spotrebiteľa, keďže ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je princíp ochrany spotrebiteľa (uznesenie Najvyššieho súdu SR 6Mcd0 9/2012 zo dňa 16.1.2013).

Z dohody nevyplýva, aby žalobca ako dlžník mal vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch. Súd zároveň poukazuje na skutočnosť, že konanie žalovaného má prvky nekalej obchodnej praktiky a je v rozpore s dobrými mravmi. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so vžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné známky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobkov a poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklostí a praxe, využíva najmä omyl, lesť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody. Takýto postup žalobcu podľa súdu napĺňa aj znaky nekalej obchodnej praktiky, ktoré sú zakázané, ako to vyplýva z § 7 ods. 1 spomínaného zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

7. Podľa § 7 ods. 2 vyššie citovaného zákona obchodná praktika sa považuje za nekalú ak

a/ je v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti

b/ podstatne narušuje, alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov.

8. Odbornou starostlivosťou sa rozumie úroveň osobitnej schopnosti a starostlivosti, ktorú možno rozumne očakávať od predávajúceho pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi, zodpovedajúca čestnej obchodnej praxi alebo všeobecnej zásade dobrej viery uplatňovanej v jeho oblasti činnosti (§ 2 písm. u/ citovaného zákona).

9. Pri vyhodnotení postupu žalobcu ako nekalej obchodnej praktiky a konania v rozpore s dobrými mravmi súd zohľadnil skutočnosť, že žalovaný dal podpísať žalobcovi dohodu o splátkach, ktorá bola rozhodujúca a do ktorej zakomponoval aj uznanie dlhu čo do základu aj čo do výšky bez upozornenia na dôsledky tohto uznania a vnútil tak žalobcovi podpísanie aj tohto právneho inštitútu - uznania dlhu. Podpisom týchto formulárových dohôd si žalobca zhoršil svoje zmluvné postavenie. Ak žalobca chcel splátky, musel podpísať celý formulár, pričom podľa názoru súdu netušil význam toho, čo podpisuje. Vzhľadom na vyššie uvedené právne závery, teda súd dospel k záveru, že dohoda zo dňa 28.08.2011 je absolútne neplatná pre rozpor so zákonom (§ 39 OZ).

10. Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

Podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

11. Súd taktiež v súvislosti s predmetom dohody poukazuje na to, že jasne a určito bola predmetom dohody iba istina vo výške 236,24 EUR a ďalšie nároky neboli v tejto dohode špecifikované, pričom žalovaný podľa názoru súdu nemohol ďalšie nároky uplatniť jednostranným zaslaním splátkového kalendára, kde si uplatnil ďalšie nároky v podstate bez bližšej špecifikácie, a to, ostatné príslušenstvo podľa zmluvy vo výške 157,76 EUR, náklady na inkasné konanie vo výške 94,57 EUR napriek tomu, že z dohody vyplýva, že si žalobca náklady na inkasné konanie neuplatňuje a ďalším podstatným neurčitým a nešpecifikovaným nárokom je úrok z omeškania vo výške 20,1 % ročne zo sumy 236,24 EUR od 14.11.2006 do splatnosti poslednej splátky podľa tohto splátkového kalendára. Dohoda je preto neplatná, okrem istiny vo výške 236,24 EUR, aj z dôvodu jej neurčitosti. Keďže z dohody o uzavretí splátkového kalendára o uznaní dlhu nevyplýva, že žalobca ako dlžník vedel o premlčaní svojho dlhu a žalovaný to v konaní žiadnym spôsobom nepreukázal, je potrebné uzavrieť, že dohoda o uzavretí splátkového kalendára je neplatným právnym úkonom, keďže splatnosť poslednej splátky úveru poskytnutého žalobcovi právnym predchodcom žalovaného bola ku dňu 10.11.2006 a dohoda bola podpísaná až dňa 29.08.2011, teda po uplynutí všeobecnej trojročnej premlčacej lehoty, pričom, ako už bolo uvedené, žalovaný nepreukázal, že žalobcu upozornil na to, že uznáva premlčaný dlh. Aj keď súd uzavrel, že predmetná dohoda je neplatná, žalobca mohol plniť aj premlčaný dlh, avšak vzhľadom na neplatnosť dohody o uznaní, iba do výšky, ktorú mal plniť na základe zmluvy, t. j. do výšky 1.206,93 EUR. Pokiaľ žalovaný v rámci svojho podania zo dňa 17.09.2020 poukázal na to, že z platieb žalobcu, ktoré realizoval po uzavretí zmluvy, od 03.10.2003 do 05.05.2005 mu započítal na poplatky sumu 215,76 EUR a na úroky z omeškania sumu 115,81 EUR, súd poukazuje na to, že žalovaný nepreukázal, že si so žalobcom dohodol takýto spôsob započítania platieb. Súd v tejto súvislosti zároveň poukazuje na to, že z praxe súdov je zrejmé, že započítavanie platieb v takom poradí, že platby nie sú najprv započítavané na istinu, je v rozpore s ustanovením § 566 ods. 2 Občianskeho zákonníka a predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku. Vzhľadom na uvedené preto tieto platby mali byť započítané na istinu úveru, resp. následne na zmluvný úrok.

12. Z podania žalovaného zo dňa 17.09.2020 vyplýva, že žalobca z titulu úveru poskytnutého spoločnosťou Tatra banka a.s., na základe zmluvy zo dňa 30.10.2003 zaplatil v období od 03.10.2003 do 05.05.2005 celkovú sumu 935,04 EUR, pričom podľa zmluvy mal zaplatiť celkovú sumu 36.360,- Sk (36 splátok x 1.010,- Sk), t.j. 1.206,93 EUR, čo predstavuje rozdiel 271,89 EUR. Zo žaloby zároveň vyplýva, že žalovaný do podpisu dohody o uzavretí splátkového kalendára a o uznaní záväzku zaplatil ešte dňa 28.01.2009 sumu 59 EUR, dňa 26.10.2010 sumu 30 EUR a dňa 27.11.2010 sumu 40 EUR, pričom žalovaný tieto platby, ako aj platby, ktoré boli uhradené na základe splátkového kalendára nerozporoval. Žalobca teda do uzavretia dohody zaplatil ešte celkovo sumu 129 EUR, teda jeho dlh z predmetnej zmluvy predstavoval sumu 142,89 EUR. Žalovaný zaplatil na základe splátkového kalendára sumu 994,50 EUR, čo po odpočítaní sumy 142,89 eur predstavuje rozdiel 851,61 EUR, ktorú zaplatil z neplatného právneho úkonu, čo teda predstavuje bezdôvodné obohatenie žalovaného, preto súd žalobe v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia vyhovel a žalobcovi priznal taktiež úrok z omeškania z prisúdenej istiny odo dňa nasledujúceho po doručení výzvy žalovanému na vydanie bezdôvodného obohatenia, t.j. od 16.05.2018 do zaplataenia a v prevyšujúcej časti žalobu ohľadom vydania bezdôvodného obohatenia zamietol.

13. Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

Podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

14. Žalovaný vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku z titulu bezdôvodného obohatenia. Vykonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že subjektívna premlčacia lehota v danej veci začala plynúť v apríli roku 2018, kedy bol žalobca nazrieť do exekučného spisu, pričom z pripojenej zápisnice v konaní vedenom pod sp. zn. 15Csp/125/2018 nepochybne vyplýva, že žalovaný sa zdržiaval v zahraničí, kde bol aj poistený v čase do 15.11.2017. Z týchto okolností teda nepochybne vyplýva, že žalobca si

svoj nárok uplatnil v rámci plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej lehoty (aj keby súd vychádzal zo začiatku plynutia subjektívnej lehoty už od návratu žalobcu zo zahraničia), keďže žalobu súdu doručil dňa 27.06.2018. V súvislosti s objektívnou premlčacou lehotou súd poukazuje na to, že je namieste použitie 10-ročnej premlčacej lehoty, keďže samotný žalovaný spôsobil neplatnosť dohody o uznaní dlhu a navyše si v rámci následne predloženého splátkového kalendára uplatnil nároky, ktoré absolútne nekorešponujú s pohľadávkou, ktorá na neho bola postúpená, pričom tak, ako správne namieta žalobca, nepochopiteľne si uplatnil aj 20,1 % - tný ročný úrok z omeškania, ktorý je nepochybne v rozpore so zákonom, a preto nemôže byť platný, pričom takýto úrok nebol stranami sporu nikdy dojednaný a nebol dojednaný ani v rámci pôvodnej zmluvy uzavretej medzi žalobcom a Tatra bankou a.s., preto súd aplikoval v prejednávanej veci 10 ročnú objektívnu premlčaciu lehotu, keďže žalovaný konal minimálne vo forme nepriameho úmyslu.

15. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

Podľa § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom do 09.06.2013, osoba, ktorá na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, koho porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť spotrebiteľovi ujmu.

Podľa § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom od 10.6.2013, spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

16. V súvislosti s nárokom na primerané finančné zadostučinenie súd poukazuje na to, že vo vzťahu k vyššie citovanému ustanoveniu zákona č. 250/2007 Z.z., či už v pôvodnom alebo terajšom znení, možno uviesť, že ide o ustanovenie s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, ktorá neustanovuje žiadne kritéria na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadostučinenie a ako treba určiť jeho výšku. Zároveň treba uviesť, že novšie znenie zákona o ochrane spotrebiteľa dokonca ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadostučinenia, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti spotrebiteľa ustanovené zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitným predpisom, bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi. V tomto ohľade súd odkazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017, z ktorého okrem iného vyplýva, že jediným predpokladom pre priznanie takéhoto nároku je, že spotrebiteľ sa na súde úspešne domohol svojich práv a nie je potrebné preukazovať, že spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma, teda žalobca v danom prípade nemusí preukazovať existenciu a výšku vzniknutej ujmy. V tomto konaní sa žalobca úspešne domohol svojich práv tým, že mu súd priznal bezdôvodné obohatenie.

17. Základným zákonným predpokladom úspešného uplatnenia primeraného finančného zadostučinenia v zmysle citovaného zákonného ustanovenia je teda porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa alebo podľa osobitných predpisov, ktorými sú predpisy na ochranu spotrebiteľa. Podľa názoru súdu uvedený nárok je teda daný, ak dodávateľ porušil osobitnú právnu úpravu predstavujúcu normy na ochranu spotrebiteľov, ktorými sú Občiansky zákonník, zákony o spotrebiteľských úveroch, o finančných službách na diaľku a podobne. Účelom týchto právnych noriem je zvýšená ochrana spotrebiteľa ako slabšieho účastníka zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou a citované zákonné ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. má postihnúť nečestného dodávateľa, ktorý tieto osobitné právne normy nerešpektuje.

18. Pokiaľ ide o výšku finančného zadostučinenia, táto závisí od úvahy súdu. Pri jej určení súd vychádzal z toho, že finančné zadostučinenie má sankčnú povahu a jeho účelom je odradiť nečestného dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov. Finančné zadostučinenie nemožno vnímať ako kompenzáciu, ale ako poskytnutú satisfakciu spotrebiteľovi a tiež ako odmenu pre žalobcu ako spotrebiteľa, ktorý privodil vyhlásenie rozsudku, ktorým sa sledujú rovnaké účinky ako opatrenia orgánov dohľadu, ktorých sankcie by boli neporovnateľne prísnejšie. Na druhej strane však nemôže predstavovať neprimerané obohacovanie spotrebiteľov. Pri rozhodovaní o nároku na finančné zadostučinenie je potrebné tiež prihliadať na okolnosti prípadu. Vzhľadom na okolnosti daného prípadu súd považuje výšku priznaného finančného zadostučinenia za primeranú s tým, že priznaním tejto sumy bude podľa názoru súdu naplnený aj účel predmetného ustanovenia z hľadiska odškodnenia žalobcu z titulu jeho zadostučinenia

a zároveň je naplnená aj jeho výchovná funkcia tým, že priznanie takéhoto nároku bude na žalovaného vyplývať tak, aby v budúcnosti platne uzatváral právne úkony. Vzhľadom na vyššie uvedené má za to, že v danom prípade je s ohľadom na všetky vyššie uvedené kritéria primeraná suma 250 EUR. V prevyšujúcej časti tohto nároku, preto žalobu zamietol.

19. Podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

20. Žalobca si touto žalobou uplatnil taktiež náhradu škody za stratu času a peňazí za vypracovanie žaloby, vypracovania doplnení žaloby a poštové doručovanie výziev s tým, že pri určení výšky náhrady škody vychádzal z jeho priemernej mzdy, resp. od času keď je nezamestnaný z priemernej hodinovej mzdy. V súvislosti s týmto nárokom súd poukazuje na to, že nie sú splnené základné predpoklady pre vznik nároku z titulu náhrady škody, pričom aj keby súd aj pripustil, že žalobcovi teoreticky vznikla nejaká škoda, tak žalobca v konaní netvrdil a ani nebolo preukázané porušenie právnej povinnosti zo strany žalovaného v súvislosti so vznikom škody, taktiež ani zavinenie žalovaného a ani príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a vznikom škody. Keďže neboli splnené základné predpoklady zodpovednosti za škodu, súd nárok na náhradu škody v celom rozsahu zamietol.

21. Pokiaľ žalobca namietal, že mu nebolo oznámené postúpenie pohľadávky, tak súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že táto skutočnosť by mala iba ten význam, že žalobca mohol plniť naďalej aj pôvodnému veriteľovi. Z prednesu samotného žalobcu, resp. z predložených listinných dôkazov však vyplýva, že žalobca mal vedomosť o postúpení pohľadávky, pričom ale nebolo skutočne hodnoverne preukázané, aby mu túto skutočnosť oznámil samotný postupca, kedy dlžník nie je oprávnený dožadovať sa preukázania zmluvy o postúpení. Táto okolnosť ale v prejednávanej veci nezohráva žiadnu relevantnú úlohu, pretože je nepochybné, že žalobca plnil žalovanému, a teda aj pokiaľ žalovaný poukázal na to, že ak by aj zmluva o postúpení pohľadávok nebola platná a žalovaný by nemal byť vecne pasívne legitimovaný, tak s týmto súd nesúhlasí, pretože ako už bolo uvedené, pokiaľ by aj žalobca plnil žalovanému bez akéhokoľvek právneho titulu, plnil by bez právneho dôvodu a aj vtedy by mal žalobca nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, pričom v danom prípade bolo preukázané, že žalobca plnil z neplatného právneho úkonu. Taktiež nemôže obstať námietka žalovaného týkajúca sa aktívnej legitimácie, keďže z pripojených výpisov z účtu je nepochybné, keďže žalobca, ktorý bol v tom čase v zahraničí posielal peniaze na účet svojej matky a z tohto účtu následne, ako sa sám vyjadril, posielal peniaze žalovanému, pričom táto skutočnosť nemôže spôsobovať záver, že žalobca nie je v konaní aktívne legitimovaný, keďže je nepochybné, že tieto platby plnil žalobca prostredníctvom účtu, ktorý bol na meno jeho, teraz už nebohej matky, v rámci ktorého bol spoludisponentom.

22. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Podľa § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Podľa § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

23. O trovách konania súd rozhodol na základe vyššie citovaných zákonných ustanovení, pričom v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia bol žalobca pomerne úspešnejší a žalovaný pomerne neúspešnejší. V časti o primerané finančné zadostučinenie bol na druhej strane pomerne úspešnejší žalovaný a v časti o náhradu škody bol žalovaný neúspešný v celom rozsahu. Súd zároveň poukazuje na to, že na strane žalobcu existujú aj dôvody hodné osobitného zreteľa spočívajúce v jeho nepriaznivej sociálnej situácii, keďže je iba poberateľom sociálnych dávok, preto súd rozhodol o trovách konania tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od jeho doručenia cestou tunajšieho súdu na Krajský súd v Prešove.

Podľa § 363 Civilného sporového poriadku, v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 Civilného sporového poriadku rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok).